

MARNIX GIJSEN

Altemale loven wij dij, aenschijn minlijck,
Onwinlijc toren, schoone Salomons sale,
Principale macht, levende cherubinlijck,
Seraphinlijc brandende, geerde Jesse smale.
Kinlijc is u tgebrec, moeder liberale,
Kerssouwe, lelije, blinckende granate,
Onsinlijc, heel geestelijc, lief Gods speciale,
Vrouwe, Engelsche Princersse, ons advocate.

Riviere soete, melc en honich vloeyende,
Spoeyende zijt ons gratie, claer wolcke diere.
Rosiere lustige, lavender bloeyende,
Groeyende palmboom, fraeyen eglentiere,
Verfoeyende waerdy wellust, duyfken fiere.
Landouwe vruchtbaer, ons regel en mate,
Snoeyende af ondeucht, deuchtsaem Violiere,
Vrouwe, Engelsche Princersse, ons advocate

Verder weet ik niets meer dan dat ik bij de derde strofe van dit referein, en terecht, onweerstaanbaar door slaap overmeesterd werd en slechts in den morgen in mijn schrijfkamer ontwaakte.¹

¹ Dit stuk is bedoeld als voorbeeld van „hoe men de literatuurgeschiedenis niet mag schrijven”. De Anna Bijns in den mond gelegde beweringen zijn rechtstreeks of indirect aan haar geschriften ontleend. De aardigheden en de boosaardigheden zijn voor rekening van den schrijver.